

Astrid Lindgren

Lotta uit de Kabaalstraat

vertaald door Rita Törnqvist-Verschuur
met tekeningen van Alex de Wolf

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Lotta is zo kinderachtig

Mijn broer heet Jonas en ik heet Mia-Maria en ons kleine zusje heet Lotta. Lotta is nog maar vier jaar. Papa zegt dat het zo rustig in huis was toen er nog geen kinderen waren. Maar daarna begon de herrie. Mijn broer kwam het eerst op de wereld. En papa zegt dat er vanaf het ogenblik waarop Jonas met zijn rammelaar tegen de rand van zijn bedje begon te slaan, voortdurend kabaal geweest is in huis. Vooral als papa op zondagochtend uit wilde slapen.

En je moet niet denken dat er aan dat gerammel van Jonas een einde is gekomen! Vandaar dat papa hem Rammelkees noemt.

Mij noemt hij Ratelkous. Maar ik maak veel minder kabaal dan Jonas. Ik ben soms wel een hele tijd achter elkaar stil. Na een tijdje kwam er nog een kind, en dat was Lotta.

Haar noemt papa Snaterbek, maar vraag me niet waarom. Mama zegt Jonas en Maria en Lotta tegen ons, omdat we zo heten. Maar een heel enkel keertje zegt ze tegen mij Mia-Maria, en dat doen Jonas en Lotta ook.

We wonen in een geel huis in een straat die de Kanaalstraat heet. ‘Vroeger zal hier wel ergens een kanaal geweest zijn,’ zegt papa, ‘maar nu hebben we hier alleen maar kabaal. Ik geloof dat we deze straat maar de Kabaalstraat gaan noemen.’

Lotta is kwaad omdat ze niet zo groot is als Jonas en ik. Jonas en ik mogen helemaal alleen naar de markt, maar dat mag Lotta niet. Jonas en ik gaan op zaterdag altijd naar de markt en dan kopen we daar zuurtjes van de zuurtjesmevrouw. Maar we nemen ook wat zuurtjes voor Lotta mee, dat moet.

Op een zaterdag regende het zo hard, dat we bijna niet naar de markt konden gaan. Maar toen staken we papa’s paraplu op en zijn we toch gegaan. Toen we onder de paraplu naar huis stapten, sabbelden we op de rode zuurtjes die we gekocht hadden. Maar Lotta mocht haar neus niet eens buiten de deur steken, omdat het zo verschrikkelijk regende.

‘Waarom moet het eigenlijk regenen?’ vroeg Lotta.

‘Omdat de rogge en de aardappelen moeten groeien, zodat wij iets te eten kunnen krijgen,’ zei mama.

‘Maar waarom moet het dan op de markt regenen?’ vroeg Jonas. ‘Omdat de zuurtjes daar moeten groeien?’

Daar moest mama om lachen.

Toen we ’s avonds in bed lagen, zei Jonas tegen mij: ‘Luister eens, Mia-Maria, als we bij opa en oma

zijn, dan zaaien we geen worteltjes meer in de moestuin, maar zuurtjes, dat is veel beter.’

‘Ja, maar worteltjes zijn beter voor je tanden,’ zei ik. ‘En dan geven we ze water uit mijn groene gieter-tje. De zuurtjes, bedoel ik.’

Ik voelde me zo blij toen ik opeens aan mijn

groene gietertje dacht, dat ik bij opa en oma heb staan, op een plankje in de kelder.

Wij zijn 's zomers altijd bij opa en oma, omdat ze buiten op een boerderij wonen.

Weet je wat Lotta eens bij opa en oma gedaan heeft? Achter de stal ligt een grote mesthoop, en daar haalt Johansson altijd een heleboel mest vandaan, die hij over de akkers uitspreidt om alles goed te laten groeien.

‘Waarom moet er eigenlijk mest zijn?’ vroeg Lotta. Toen zei papa dat alles zo goed ging groeien als je er mest overheen strooide.

‘En daar heb je ook regen voor nodig,’ zei Lotta, want ze herinnerde zich nog heel goed wat mama die zaterdag gezegd had toen het zo verschrikkelijk regende.

‘Goed zo, mijn Snaterbekje,’ zei papa.

’s Middags begon het te regenen.

‘Wie heeft ons Snaterbekje gezien?’ vroeg papa.

Maar ze was al een tijdlang verdwenen, en daarom gingen we haar met z'n allen zoeken. Eerst zochten we overal in huis en in alle kasten, maar daar zat ze niet. En papa werd zo ongerust, want hij had mama beloofd op haar te passen. Toen gingen we maar eens buiten kijken achter de stal, en ja hoor, daar stond Lotta midden in de regen en midden in de mesthoop. Ze leek wel een verzopen katje.